

Разрошениятъ плѣникъ, понадигналъ глава, се отпуща, безсиленъ на леглото си, зажимѣва и вслушанъ въ брѣмчението на мухитѣ, гасне отъ жажда и гледа нѣкъждѣ унесенъ.

Гдѣ се е загледалъ — не знамъ, но стори ми се, че видѣхъ що му е прѣдъ очи: — той виждаше, гдѣ кристални извори бликатъ среброструйни изъ хладни долини и съ игриви вълни оросяватъ трѣвѣ-салитѣ брѣжнини; лакатушатъ изъ тучни ливади, и бързатъ да слѣзатъ въ равнинитѣ, гдѣ гойни стада пасатъ . . . Очитѣ му виждатъ, кръстати буки, разперели клони съ сочни изомрудни листе по хълмища и падини; чува тѣхната пѣсенъ по вечеренъ часъ, кога мѣсецъ изгрѣе и звѣзди обсипятъ модро небе; мѣркатъ му се сѣнчести облаци, извили снаги надъ бърда и вършини. . . Упива се въ мили видѣния и сърдце замира отъ тѣга по родни планини. . .

Въздъхна съ болка той и мѣрнаха се сълзи по свѣтящи очи.

А мухитѣ брѣмчатъ, подскрижени отъ нови палящи лъчи; брѣмчатъ и налитатъ на орляци върху пламнала отъ болки глава на плѣника. Той ги гледа мжчително, маха отчаяно ржка къмъ тѣхъ. Тѣ се прѣскатъ за мигъ и пакъ налитатъ по-стрѣвно и пискливо.

Пѣстрия гущеръ се провира пакъ подъ трѣстиката; изправя глава да ни огледа и сплашенъ отъ охканята на втресения — връща се.

Нѣгдѣ пакъ засѣсква змия.

Мухитѣ още по-силно забрѣмчаватъ.

Въ шатъртъ става още по-душно и по-силно замирисва на изгорена прѣстъ, на гущери и мухи.